

Temps i cultura viva, per Consol Sàenz

La periodista musical reflexiona sobre la sensació de falta de temps com a treballadora cultural

Consol Sàenz | Juan Miguel Morales

Ja fa temps que intento seguir de prop les activitats del projecte Cultura Viva, un programa de suport a les pràctiques culturals comunitàries impulsat per l'Institut de Cultura de Barcelona i recollit per persones, entitats i col·lectius que creuen i treballen en noves formes de fer cultura i societat. M'agrada participar en algunes de les seves trobades perquè sempre en surto amb descobertes i aprenentatge. Quan arribes a 'certa edat' i a un 'llarg recorregut professional', parar l'orella és una injecció d'humilitat i saviesa. Us explico tot això perquè des d'aquest article vull demanar disculpes a les meves companyes del Festival Acció Cultura Viva, que se celebra en el marc de les Festes de la Mercè de Barcelona a la Fabra i Coats i enguany també a la Nau Bostik, per no haver pogut assistir a moltes de les assemblees de les diferents comissions que treballen en un projecte que creix de manera exponencial, qualitativament i quantitativament, any rere any. I també volia excusar-me per no haver pogut assistir a algunes actuacions programades.

Estava rumiant com un altre cop donava explicacions a les companyes que no compliria amb el meu compromís de compartir el resultat de la darrera edició del festival, quan em vaig veure salvada per la campanya d'una altra de les iniciatives del programa Cultura Viva, *Comunitzar la música*, un espai de reflexió sobre la música i els seus processos on, com diuen les companyes, el que és important són les preguntes encertades, no les respostes correctes. A aquesta passada edició una de les taules parlava del temps. Vaig decidir anar-hi per compartir interrogants: Què ens passa amb el temps a la gent que treballem al sector cultural? Qui i què ens roba el temps?

Donem tota la culpa a la precarietat o som en part responsables d'autoexplotar-nos? Volem ser a tot arreu per professionalitat o també una mica per *ego* i ambició personal? Produïm massa? Necessitem aturar-nos i reorganitzar-nos? Espera, que m'estalviaré el psicòleg, vaig pensar. Per fi trobaré la manera de fer la feina sense la sensació de ser culpable per no haver pogut ser a tres llocs alhora, deixar d'assistir a un munt de concerts, dir que no, i de vegades ni tan sols contestar a les desenes de peticions d'entrevistes, no donar suport a totes aquelles iniciatives emergents que considero que resten invisibilitzades i són tan necessàries, no implicar-me més en definitiva en una idea: la de la cultura com a eina de transformació social. Tatxin, tatxan... Ja ho tenim...

Bé, no del tot. Va arribar el dia previst en què se solucionarien tots els meus problemes i... ja ho endevineu, oi? No tenia temps, havia d'acabar uns programes a la ràdio. Impossible, no arribava. Havia tornat a passar... Una altra vegada el temps em deixava fora de combat, cansada, frustrada, fins que recapitulant vaig tornar a pensar en el plenari: el fet important no són les respostes correctes, són les preguntes encertades... i vaig tornar a fer-me les preguntes: Què i qui ens roba el temps? Som explotadors de la nostra vida? Mentre trobo o no les respostes i les comparteixo al pròxim plenari aprofito el temps que em resta per tornar a donar les gràcies a totes aquelles persones que participen en projectes com ara el Cultura Viva, on, no ho oblideu, pot implicar-se qualsevol de vosaltres si té una mica de temps o no...